

El mandat del 27-S

Carles Boix

*L*egitimades per una participació històrica, malgrat la campanya de la por i el control dels grans mitjans de comunicació pels partidaris de l'immobilisme més petri, les eleccions del 27-S van confirmar l'anhel de transformació política i d'assoliment d'un estatus nacional ple per part de la majoria dels catalans.

Els partits independentistes van obtenir la majoria absoluta d'escons (72 de 135) i el 48% dels vots. Mentre que fa cinc anys només hi havia una dotzena de parlamentaris partidaris de la independència, avui en dia el suport pel Sí és gairebé uniforme a tot Catalunya. A Barcelona, per exemple, Junts pels Sí i les CUP han sumat el 47% dels vots i, arreu del país, han guanyat a més del 95% dels municipis. Per contra, el No, sobretot el No en majúscules, el que es nega a consultar el país i el que rebutja qualsevol negociació i qualsevol canvi, és una minoria que no pot pretendre bloquejar la voluntat de la resta. Entre els uns i els altres, al bell mig, hi ha un segment, CSQEP, Unió i fins i tot alguns votants del PSC, que reconeixen el dret de Catalunya a l'autodeterminació, que s'han compromès a demanar la celebració d'un referèndum, i que volen reformar la Constitució espanyola

per garantir el reconeixement de Catalunya com a nació. I que, en el context d'una consulta "pactada", estarien probablement disposats a votar que Sí.

Per reforçar el Sí, els parlamentaris de Junts pel Sí i les CUP, que han rebut un mandat per començar el camí cap a la sobirania, han de fer tres coses, sense que l'ordre en què les plantejo pressuposi cap seqüència temporal específica. En primer lloc, han de recuperar la iniciativa mediàtica i política investint el president de la Generalitat: considerant el context polític i judicial, la història del procés fins ara i la percepció internacional de Catalunya, jo no veuria cap altra solució que no fos l'actual president en funcions. En segon lloc, han de convidar la massa intermèdia del Sí-No a definir-se sobre l'estatus polític futur de Catalunya, d'acord amb el full de ruta que proposava el CATN. Aquesta invitació s'hauria de fer a través d'una declaració parlamentària i hauria de servir per comptar qui és Sí i qui és No amb claredat, sense les ambigüïtats de la campanya. Aquesta declaració podria incloure una reiteració de la petició de referèndum. En aquest supòsit, la proposta de celebració de referèndum hauria de tenir data de caducitat. Si el Govern d'Espanya s'hi nega en un període de sis mesos (que inclou les generals espanyoles), l'únic camí que quedaria seria el de la sobirania completa. En aquell moment entenc que els partits o parlamentaris intermedis, que han declarat que són sobiranistes, no es passarien al bloc del No amb el PP i Ciutadans. Fer-ho voldria dir firmar la seva desaparició en un futur no gaire llunyà. (En cas d'abstenció, el seu vot comptaria com a blanc i el Sí passaria a tenir la majoria absoluta en vots.) En darrer lloc, han de decidir l'estratègia electoral davant de les eleccions generals de desembre. Aquestes eleccions no es poden entendre, en cap cas, com una segona volta (plebiscitària) del 27-S. Però poden servir per crear un nucli capaç de desarticlar una majoria concreta a Espanya.

El camí cap a la sobirania és obert davant nostre, tot i que a un ritme més lent del que s'hauria esdevingut amb una majoria superior al 50% dels vots. Espanya ha obtingut un petitíssim espai per recuperar la iniciativa i oferir una consulta. I si el Govern espanyol no es mou, aquest espai s'encongirà ràpidament. Les batalles interiors del PP, la possible descomposició del centredreta i la fragmentació de l'esquerra espanyola en són un primer senyal. Europa ho veu i ho sap i hauria d'estar interessada a empenyer

Madrid a apostar per la via britànica, reconèixer la personalitat nacional de Catalunya i crear les condicions per posar punt i final a la inestabilitat i la incertesa d'aquests darrers anys.